

Току що блъсна първия слънчевъ лъчъ на коледното утро, и Пикола вече се събуди. Тихичко се измъкна момиченцето отъ постелката и припна къмъ обувката. А, нѣщо тамъ се чернѣе! Я, сѣкашъ ли шава? Пикола се наведе близо и . . . извика отъ радостъ. И въ сжщата минута тя, съ обувката въ ржцѣ, се затече къмъ майка си и я събуди.

— Мамо, мамо! — викаше тя: гледай какво ми донесалъ дѣдо! — Мамо! . .

Майката се повдигна и погледна въ обувката.

— Та това е птиченце — очуди се тя. То, навѣрно, е паднало отъ куминя! Я гледай ти, какъвъ добъръ дѣдко! Какъвъ милъ подаръкъ направи той на моето момиченце!

— Милий, милий дѣдко! — викаше Пикола отъ възторгъ.

Тя се хвърли да цѣлува майка си, послѣ цѣлува птичката, и дори обувката си разцѣлува отъ радостъ.

А майката на Пикола грижливо извади птичката; тя не можеше да хвърка: едното ѝ крилце бѣше ударено. Мама прѣвърза крилцето, и птичката не се оплакваше отъ болка; тя съвсѣмъ се не плашеше: пийна си водица отъ чашката и поклъвна каша отъ ржцѣтъ на Пикола.

Момиченцето не се сдържаше отъ радостъ. Когато въ сѣсѣдската градина се чуха гласове, тя отърча тамъ да покаже на другаритѣ си своя коледенъ подаръкъ. Всички наредъ се любуваха на птичката.

— Каква прѣлестъ! Колко щастлива си ти, Пикола! — казваха американчетата.

Роза се затече въ кжщи за кжщичка на птичката: тѣ имаха хубава, широка клѣтка, въ която прѣди